

Arrest

nr. 311 394 van 14 augustus 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 augustus 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN *loco* advocaat C. MANDELBLAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 15 mei 2022 toe op het Belgische grondgebied en diende op 16 mei 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie trof op 18 juli 2022 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

1.3. Op 9 maart 2023 werd het dossier wegens het overschrijden van de overdrachtstermijn vervat in de bijlage 26^{quater} alsnog overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal).

1.4. De commissaris-generaal trof op 24 augustus 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 28 augustus 2023 per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashai origine te zijn. U bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren in Amla, in het district Dara-e-Nur, in de provincie Nangarhar, waar u tot aan uw vertrek verbleef. U bent verloofd met F.(...) sedert 2021.

Zo’n vier maanden voor de machtsovername begon u te werken voor de lokale politie. U volgde een opleiding van vier weken en werd erna naar uw eigen district gestuurd om commandant M.(...) te beveiligen. Zo’n twee maanden voor de machtsovername belden de taliban en dreigden ze u te doden als u niet zou stoppen met uw werk. U weigerde. Zo’n week tot anderhalve week later stuurde ze een dreigbrief.

U verliet Afghanistan een week na de machtsovername en bereikte België op 15 mei 2022. De volgende dag diende u een verzoek om internationale bescherming in. De taliban hebben nog één of twee keer na uw vertrek naar u gevraagd. Bij terugkeer naar uw land van herkomst vreest u gedood te worden door de taliban.

Ter staving van uw onderzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw badge van de ALP, drie certificaten van uw werk, een foto van u en H.(...) A.(...) en een brief die H.(...) A.(...) in België heeft geschreven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Eerst en vooral dient opgemerkt dat u doorheen de verschillende asielprocedures in Europa uiteenlopende verklaringen hebt afgelegd over uw identiteit. Zo verklaarde u in Oostenrijk de naam P.(...) E.(...) te hebben en geboren te zijn in januari 2003 (zie Dublin-antwoord Oostenrijk), terwijl u in België verklaarde N.(...) I.(...) als naam te hebben en januari 1999 als geboortedatum. Nochtans gaf u in België aan onderweg nooit een andere identiteit te hebben gebruikt (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 11.07.2023 (verder NPO), p. 5). Geconfronteerd met bovenstaande vaststelling, zei u dat P.(...) de naam van uw stam was en dat u werd aangehouden in Oostenrijk en moe was en dus niet meer weet wat voor geboortedatum u gegeven hebt (NPO, p.5). Van een verzoeker om internationale bescherming kan verwacht worden dat hij van bij aanvang in Europa coherente verklaringen aflegt over zijn identiteit. Het feit dat u intentioneel geprobeerd hebt om de Europese asielinstanties te misleiden doet afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast maakte u uw tewerkstelling bij de Afghaanse lokale politie (ALP) en bijgevolg uw problemen met de taliban niet aannemelijk.

Zo zijn uw verklaringen omtrent de maandlange opleiding die u genoot dermate vaag en ontoereikend dat er geen geloof aan kan gehecht worden. Gevraagd te vertellen over de opleiding, zei u dat u verschillende opleidingen had gekregen, zoals hoe wapens te schieten, dat u geleerd hebt over verschillende wapens en dat u leerde sporten (NPO, p.9). Aangemaand hier meer over te vertellen, zei u dat dit het was. Gevraagd of u dan enkel geleerd hebt over wapens en sporten, zei u dat u ook nog andere zaken hebt geleerd zoals altijd lief te zijn en het land te beschermen en dienen (NPO, p.9). Wanneer u dan werd geconfronteerd met het feit dat u verklaarde vier weken lang opleiding te hebben genoten en dat u hier dan toch meer over zou moeten kunnen vertellen, zei u dat u alleen maar deze zaken leerde tijdens de opleiding (NPO, p.9). Gevraagd of er dan niets anders is dat u kan vertellen, antwoordde u van niet (NPO, p.9-10). Wanneer er dan werd ingegaan op de schietopleiding, kon u enkel zeggen dat u werd geleerd hoe het wapen af te vuren en hoe het tijdens het gevecht te gebruiken (NPO, p.10). Gevraagd om meer te vertellen over dat laatste, zei u dat u drie dagen schietopleiding had gekregen en u telkens maar tien kogels mocht gebruiken. Gewezen op het feit dat dit geen antwoord op de vraag is, zei u dat u het niet begreep (NPO, p.10). Wanneer de vraag dan nog maar eens gesteld werd, zei u dat u op uw buik moest liggen of op uw knie moest steunen om kogels af te vuren. Gevraagd of er nog zaken zijn dat u toen hebt geleerd, antwoordde u van niet (NPO, p.10). Het is zeer opmerkelijk dat u verklaarde drie dagen lang schietopleiding te hebben gekregen, maar hier dan zo weinig over kunt vertellen. Verder is het geenszins aannemelijk dat u vier weken lang de opleiding tot lokale politie volgde, maar dan alleen hebt geleerd over wapens, sporten, lief te zijn en uw land te beschermen en dienen. Ook dient te worden opgemerkt dat u zeer weinig kon vertellen over deze onderdelen. Bovendien blijkt uit informatie toegevoegd aan de blauwe map dat de opleiding tot lokale politie bestaat uit modules over recht, politieprocedures, small-units tactieken, protective onderwerpen, mensenrechten en ethiek, en logistiek en administratieve procedure. Dat u dan zo weinig kan vertellen over de opleiding doet sterk vermoeden dat u deze nooit gevolgd hebt. Dit doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werk bij de lokale politie.

Voorts dient te worden opgemerkt dat u een certificaat voorlegde waarvan u zei dat u het kreeg van uw sportopleider omdat u goed gesport had (NPO, p.16). Na vertaling van het document blijkt dat het een certificaat is gegeven door de nationale politie waarin staat dat u een zelfverdedigingscursus hebt gevolgd gedurende een maand. Dat uw verklaringen omtrent dit certificaat niet overeenkomen met wat er effectief in staat zet de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent de opleiding en uw werk als lokale politie sterk op de helling.

Voorts waren uw verklaringen omtrent uw takenpakket bij de lokale politie zeer vaag en inconsistent. Zo vertelde u dat u rechtsreeks naar commandant M.(...) werd gestuurd en dat u voor hem moest werken. Als andere personen op bezoek kwamen moesten jullie die personen veiligheid bieden en als er problemen in het dorp waren dan moesten jullie naar daar gaan om deze op te lossen (NPO, p.11). Gevraagd of u dan een lijfwacht was voor M.(...), zei u van niet en dat hij jullie commandant was, maar dat jullie niet zijn lijfwachten waren (NPO, p.11). Gevraagd waarom jullie dan altijd bij hem moesten zijn, zei u dat u hem moest bewaken en beschermen en dat u dat ook moest doen als de grote baas H.(...) A.(...) naar het district kwam. U voegde nog toe dat u ook andere belangrijke personen moest bewaken en beschermen (NPO, p.11). Geconfronteerd met de vaststelling dat u dan toch wel een lijfwacht was, antwoordde u instemmend (NPO, p.11). Dat u eerst stellig verklaart niet de lijfwacht van M.(...) te zijn om dan toch toe te geven dit wel te zijn doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover. Gevraagd naar de problemen in het dorp en uw rol in deze op te lossen, zei u dat de taliban soms naar het dorp kwamen en dan mensen lastigvielen die voor de overheid werkten en dat het districtshuis ook een paar keer werd aangevallen (NPO, p.11). Gevraagd wat u dan precies moest doen, antwoordde u dat uw taken eruit bestonden uw district te beschermen, te verdedigen en veilig te stellen (NPO, p.11). Geconfronteerd met het feit dat dit zeer vaag is, herhaalde u uw vorig antwoord door te zeggen dat u veiligheid moest bieden (NPO, p.11). Gevraagd naar incidenten waarbij u werd opgeroepen, zei u dat u twee keer bent gebeld geweest. Eén keer was er een probleem in het dorp 's nachts, waarbij het huis van een vriend van de lokale politie door de taliban onder schot werd gehouden (NPO, p.13). Een andere keer werd het districtshuis 's nachts aangevallen (NPO, p.14). Over dat eerste incident vertelde u eerst dat de schietpartij 30 minuten duurde en dat u er met 20 mensen op af ging (NPO, p.13). Iets later verklaarde u dat de schietpartij 20 minuten in beslag had genomen (NPO, p.13). Hiermee geconfronteerd, zei u dat het een halfuur duurde. Dat u hierover niet consistent was doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen hierover. Gevraagd of er mensen gewond raakten, zei u dat er aan uw kant niemand gewond of gedood was, maar dat u niet weet of er bij de taliban doden of gewonden vielen (NPO, p.13). Het is opmerkelijk dat u hierover geen informatie hebt. Gevraagd waar u dan precies stond tijdens het vuurgevecht, zei u dat u rond het huis was, maar niet goed weet waar en dat u niet op één exacte plek stond (NPO, p.14). Er dient te worden geconcludeerd dat u weinig doorleefde verklaringen hebt afgelegd over uw taak als beschermer van het district. Dit doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw werk als lokale politie.

Wanneer u dan gevraagd werd om meer duiding te geven over uw werkschema, zei u dat u niet altijd aanwezig was en dat één of twee personen soms voor één of twee dagen op verlof gingen. U voegde nog toe dat u altijd één of twee uur het gastenhuis van M.(...) moest bewaken (NPO, p.11). Gevraagd naar de verschillende shifts, zei u dat soms twee of drie personen in het huis bleven en dat u daar dan moest bewaken en dat als een persoon ging slapen, de tweede persoon moest bewaken (NPO, p.12). Wanneer u dan gevraagd werd hoeveel uur u op 24 uur moest werken, zei u dat u overdag nooit bewaakte en dit enkel 's nachts moest doen. Gevraagd hoeveel uur u dan per nacht moest werken, zei u dat dit niet op voorhand bepaald werd en dat jullie afspraken met elkaar maakten en dat het dus varieerde van één uur tot drie uur (NPO, p.12). Gevraagd hoe dat dan werd beslist, zei u dat jullie afspraken met elkaar maakten en dat u daar dan bijvoorbeeld twee uur stond en dat er dan iemand kwam om u te vervangen. Wanneer u dan om verduidelijking omtrent de regeling werd gevraagd, zei u dat wanneer een persoon die aan het bewaken was moe werd, hij de volgende persoon ging roepen (NPO, p.12). Gevraagd of dit goed werkte aangezien het niet zo een handig systeem lijkt, begreep u de vraag eerst niet. Wanneer deze werd verduidelijkt door uit te leggen dat er op die manier veel ongelijkheid bestaat tussen de bewakers en dat dit tot frustraties kan zorgen, zei u dat u nooit problemen of ruzie had en dat jullie dit met elkaar bespraken en dan akkoord gingen (NPO, p.12). De vaststelling dat u weinig plausibele verklaringen hebt afgelegd omtrent de manier van werken bij de lokale politie doet verder afbreuk aan uw verklaringen over uw werk.

Ook wanneer u verdere vragen werden gesteld omtrent de verschillende taken en uw werkschema kon u geen duidelijkheid scheppen. Zo zei u dat u overdag niets moest doen en dan naar huis ging of soms in het dorp bleef (NPO, p.12). Gevraagd of u dan enkel 's nachts werkte, zei u dat u meestal thuis bleef en pas ging wanneer u door uw commandant werd gebeld. U herhaalde iets later dat u overdag naar huis ging en dat M.(...) u belde als hij jullie hulp nodig had (NPO, p.12). Gevraagd hoeveel nachten per week u het gastenhuis moest bewaken, antwoordde u eerst naast de kwestie. Wanneer de vraag nog eens werd herhaald, zei u dat u één week wel moest bewaken en dan de andere week niet (NPO, p.12). Gevraagd of u dan andere taken had tijdens de week dat u 's nachts niet moest bewaken, zei u dat u voor uw dieren zorgden en uw huishoudelijke taken deed (NPO, p.13). Wat later in het persoonlijk onderhoud, verklaarde u altijd in het huis van M.(...) te moeten blijven wanneer u geen verlof had overdag (NPO, p.15). Geconfronteerd met het feit dat u voorheen zei overdag niet te moeten werken en u dan naar huis ging, zei u dat u altijd één week bij hem

moesten zijn en dat u dan overdag en 's nachts in zijn huis moest blijven (NPO, p.15). Gevraagd wat u dan deed overdag, zei u dat als er geen werk was dat u dan thuis bleef om voor de dieren te zorgen (NPO, p.16). Gevraagd of u bij uw eigen thuis bedoelt of M.(...) zijn huis, zei u dat u een hele week bij M.(...) moest blijven en dat als u niet werkte u dan die huishoudelijke taken thuis moest doen (NPO, p.16). Wanneer u dan opnieuw werd gevraagd wat uw taken overdag waren tijdens uw werk, zei u dat u ook overdag moest bewaken en daar blijven (NPO, p.16). Geconfronteerd met het feit dat u ervoor zei nooit overdag te moeten bewaken, zei u dat u mis begrepen werd en dat u daar gedurende een hele week dag en nacht moesten verblijven (NPO, p.16). De verklaring dat er misverstanden zijn gebeurd kan niet worden geaccepteerd. U hebt duidelijk aangegeven nooit overdag te hebben bewaakt (NPO, p.12). Dit herhaalde u later door te zeggen dat u overdag niets deed en naar huis ging (NPO, p.12). Dat u dan later verklaart dat u wel hebt gezegd overdag te moeten bewaken is weinig serieus. De vaststelling dat u zeer onduidelijke en inconsistente verklaringen hebt afgelegd omtrent uw taken bij de lokale politie zet uw geloofwaardigheid omtrent dit werk sterk op de helling.

Uw overige werkdocumenten (drie certificaten, een badge en de brief van H.(...) A.(...)) an sich zijn bijgevolg onvoldoende om aan te tonen dat u gediend zou hebben bij de Afghaanse lokale politie. Documenten kunnen uw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt bovendien dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Administratief dossier - Blauwe map, stuk 2). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Verder heeft de foto met u en H.(...) A.(...) ook geen bewijswaarde aangezien er niet kan worden vastgesteld dat de persoon op de foto uw grote baas was bij de lokale politie. Ook is het niet omdat u op een foto staat met iemand, dat u daarom ook gewerkt hebt voor deze persoon. Zoals hierboven vermeld kunnen documenten enkel ondersteunend werken mits de verklaringen geloofwaardig zijn bevonden. Dit is bij u niet het geval.

Bovenstaande toont aan dat u niet aannemelijk maakt gewerkt te hebben voor de lokale politie in Afghanistan.

Verder dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw verklaringen omtrent de dreigtelefoon en dreigbrief die u ontving van de taliban (NPO, p.17). Dit omdat deze volledig in het verlengde liggen van uw tewerkstelling bij de politie. Aangezien u niet aannemelijk hebt kunnen maken dat u gewerkt hebt bij de lokale politie, kan er logischerwijs ook geen geloof gehecht worden aan de feiten die hieruit vloeien.

Uit al het voorgaande blijkt dat u niet hebt aangetoond dat er wat u betreft een vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Conventie van Genève, noch dat er een reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan. Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van

wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie-richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie-richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een

deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Sharif en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige

schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift, aanvullende nota's en stukken

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, §2, 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Met betrekking tot de 'beschuldiging' van de commissaris-generaal dat verzoeker bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk onjuiste identiteitsgegevens opgaf, beweert verzoeker dat hij in Oostenrijk werd blootgesteld aan fysiek geweld, gearresteerd werd en in bewaring werd genomen, waardoor hij bang was en zijn echte identiteit niet durfde bekend te maken.

Aangaande de twijfels van de verwerende partij betreffende zijn tewerkstelling bij de politie in Afghanistan, benadrukt verzoeker dat zijn training slechts vier weken duurde omdat het voor de Afghaanse autoriteiten noodzakelijk was om snel zoveel mogelijk mannen te rekruteren om de veiligheid van de burgers te garanderen. Verzoeker meent dat hij voldoende informatie heeft verstrekt omdat hij tijdens het persoonlijk onderhoud een overzicht heeft gegeven van een typische trainingsdag. Volgens verzoeker bestond zijn opleiding uit cursussen over wapens en het gebruik ervan, fysieke training, theoretische cursussen en lessen zelfverdediging, aangezien zij zich ook zonder wapens moesten kunnen verdedigen. Verzoeker wijst ook op de neergelegde ALP-badge, die naar zijn oordeel als een begin van bewijs van zijn tewerkstelling dient te worden aanzien.

Wat zijn vage en inconsistente verklaringen over zijn takenpakket en zijn werkschema betreft, stelt verzoeker dat hij na zijn opleiding slechts drie maanden als politieagent heeft gewerkt. Hij verklaarde dat hij naar het district Dar-e-Nur werd gestuurd, dat hij onder het bevel stond van majoor A. H. en tweede majoor-commandant M., dat zijn taak erin bestond M. te beveiligen en dat hij hiervoor een Kalashnikov kreeg, dat hij 7000 Afghani per maand ontving, dat er 4 à 5 mensen verantwoordelijk waren voor de beveiliging van M., dat hij zeven dagen van dienst was en daarna zeven dagen vrij, dat er gedurende de drie maanden van zijn tewerkstelling twee incidenten gebeurden en dat hij ook Z. H. A. en H. M. diende te beveiligen tijdens hun bezoek. Volgens verzoeker werd dus ten onrechte geconcludeerd dat zijn verklaringen vaag en inconsistent waren.

Vervolgens wijst verzoeker erop dat hij een groot aantal documenten heeft neergelegd ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming (certificaten, een badge, een brief en een foto). Volgens verzoeker is het gegeven dat er sprake is van corruptie in Afghanistan onvoldoende om te besluiten dat de neergelegde documenten vals zouden zijn.

Inzake de subsidiaire bescherming betoogt verzoeker dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zeer onstabiel blijft. Hierbij haalt hij een EASO-rapport aan van november 2021 waarin wordt gesteld dat het onmogelijk is de actuele situatie in Afghanistan te beoordelen en een EASO-rapport van april 2022 waarin wordt bevestigd dat er nog steeds onzekerheid bestaat. Verzoeker haalt internetartikels aan van *Reporters sans frontières* en *Le Monde* van februari 2023, die hij ook als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt, waarin de onderdrukking van de media in Afghanistan en de crisis binnen de *de facto*-talibanregering wordt belicht. Uit een vernietigingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van maart 2022 leidt verzoeker af dat de tegenpartij had moeten onderzoeken of er persoonlijke omstandigheden waren die het risico op slachtofferschap van het willekeurige geweld zouden kunnen vergroten. Nochtans, zo besluit verzoeker, werden hierover geen vragen gesteld. Er werd volgens hem ook geen analyse gemaakt van zijn regio van herkomst in de provincie Nangarhar. Op basis van de EUAA Country Guidance van januari 2023 stelt verzoeker dat hij afkomstig is van een problematische regio in Afghanistan.

Wat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan betreft, wijst verzoeker op informatie van het Wereldvoedselagentschap en Human Rights Watch uit 2022 waarin wordt gewezen op een risico op hongersnood. De verwerende partij betwist de moeilijke levensomstandigheden in Afghanistan niet, zo vervolgt verzoeker, maar er wordt gesteld dat dit niet binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b)

van de vreemdelingenwet valt. Naar het oordeel van verzoeker is de humanitaire crisis wel degelijk het gevolg van het handelen van specifieke actoren. Hierbij vestigt verzoeker de aandacht op het gegeven dat bepaalde informatiebronnen, die belangrijk waren voor de productie van COI uit Afghanistan, gestopt zijn met hun publicaties waardoor er momenteel geen conclusies kunnen worden getrokken.

Vervolgens stelt verzoeker dat de huidige crisis gedeeltelijk te maken heeft met de droogte, maar dat ook deze droogte politieke oorzaken heeft omdat oorlogen de landbouwinstallaties hebben verwoest en het areaal voor de papaverteelt is verdrievoudigd. Op basis van een rapport van Human Rights Watch stelt verzoeker dat door de machtsovername de internationale hulp werd afgesneden. De taliban persen voedsel en geld af van de dorpelingen en het beleid berooft vrouwen van hun baan. Verzoeker leidt hieruit af dat de humanitaire crisis het directe en indirecte gevolg is van specifieke acties van actoren. Volgens verzoeker bevestigt de Raad dat de situatie in Afghanistan vergelijkbaar is met deze beschreven in het arrest Sufi en Elmi van het EHRM en dat de elementen waarop het Hof zich heeft gebaseerd om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen, momenteel ook aanwezig zijn in Afghanistan.

Verzoeker besluit met het standpunt dat de commissaris-generaal onvoldoende onderzoek heeft verricht.

2.2. Als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker een artikel van de website « *The Conversation* » van 8 februari 2022 betreffende de hongersnood in Afghanistan, een artikel van de website van « *Le Monde* » van 7 januari 2022, een internetartikel van RSF van 23 februari 2023 en een artikel van « *Le Monde* » van 14 februari 2023 (Verzoekschrift, bijlagen 2-5).

2.3. Op 18 maart 2023 maakte de commissaris-generaal een aanvullende nota over aan de Raad waarin de landeninformatie wordt *geüpdatet* (Aanvullende nota verwerende partij, 18 maart 2024). Volgende COI-rapporten worden hierin opgesomd:

“EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/20232/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif

EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

2.4. Verzoeker legde ter terechtzitting een aanvullende nota neer met ‘nieuwe’ elementen, met name een ongedateerde brief van C. T., floormanager van Kaasbrik NV (Aanvullende nota verzoeker 28 maart 2024, bijlage 1).

3. Volle rechtsmacht

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.*, Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4. Bewijslastverdeling en beoordelingswijze

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de vreemdelingenwet, die de omzetting vormen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en van artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden waaronder internationale bescherming moet worden verleend, zoals omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

5. Onderzoek van het beroep

In zijn middel voert verzoeker onder andere de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 1 december 2022, nr. 255.148).

Het door verzoeker geschonden geachte artikel 62, §2 van de vreemdelingenwet heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze daadkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

5.1. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet

5.1.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967”. Dit wetsartikel verwijst op zijn beurt naar het door verzoeker geschonden geachte artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag. Luidens artikel 1, A, (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

5.1.2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker verklaarde Afghaan te zijn, maar bij het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk op 30 april 2022 een naam en een geboortedatum opgaf die niet overeenkomt met de persoonsgegevens die hij in België opgaf (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Eurodac Search Result, 16 mei 2022; Transfer acceptance Austria, 1 juli 2022). Verzoeker verklaarde bij de indiening van zijn verzoek om internationale bescherming in België van Pāshai-origine te zijn en afkomstig te zijn uit het district Dar-e-Nur in de provincie Nangarhar (*Ibid.*, Verklaring DVZ, 13 juni 2022, persoonsgegevens). Verzoeker stelde te vreeszeden gedood te worden door de taliban omdat hij zich 3 à 4 maanden voor de machtsovername aansloot bij het nationaal volksverzet, dat onder bevel stond van de arbaki en dat hij omwille van deze tewerkstelling bedreigd werd door de taliban (*Ibid.*, Vragenlijst CGVS, 9 maart 2023). Verzoeker stelde dat hij een dreigbrief ontving die via zijn vader en de malik bij het districtshuis terecht kwam (*Ibid.*). Een week na de machtsovername zou verzoeker zijn land van herkomst verlaten hebben (*Ibid.*).

5.1.3. Verzoeker stelt in zijn middel dat hij in Oostenrijk werd blootgesteld aan fysiek geweld, gearresteerd werd en in bewaring werd genomen en dat hij daardoor zijn echte identiteit niet durfde bekend te maken. De huidige uitleg van verzoeker kan onmogelijk rechtvaardigen waarom hij onjuiste persoonsgegevens opgaf omdat deze uitleg haaks staat op zijn eerdere verklaringen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker eerder verklaarde een 4-tal dagen in Oostenrijk in een centrum te hebben verbleven (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 13 juni 2022, reisroute). Hij zei letterlijk het volgende in het kader van zijn zogeheten Dublin-interview: “*Er is niks ergs met mij gebeurd in Oostenrijk, maar ik wil toch niet terug*” (*Ibid.*, aanvullende informatie). De reden die verzoeker thans opgeeft om een alias op te geven bij het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk, laat uitschijnen dat hij aldaar slechte ervaringen had, maar dit vindt geen steun in zijn eerdere verklaringen. Uit het terugname-akkoord van de Oostenrijkse autoriteiten blijkt dat zij zich akkoord verklaarden op grond van artikel 18.1, b) van de Verordening 604/2013/EU, hetgeen erop wijst dat zijn verzoek om internationale bescherming in Oostenrijk nog in behandeling was. De Raad treedt de commissaris-generaal bij dat de verklaringen en het gedrag van verzoeker, die geen gevolg heeft gegeven aan het overdrachtsbesluit dat hem op 26 juli 2022 ter kennis werd gebracht (zie punt 1.2), afbreuk doen aan zijn algehele geloofwaardigheid. Er rijzen ook twijfels bij het acuut karakter van verzoekers behoefte aan internationale bescherming aangezien hij zelf de vlotte afhandeling van de asielaanvraag, die op 30 april 2022 in Oostenrijk werd ingediend, heeft belemmerd, waardoor het onderzoek ten gronde met bijna een jaar werd uitgesteld.

5.1.4. Het determinerend motief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker totaal geen realistisch beeld kan schetsen van de opleiding die hij zou hebben genoten als agent van de lokale politie waardoor zijn profiel volstrekt ongeloofwaardig is.

Verzoeker verklaarde bij de lokale politie te hebben gewerkt en, na een opleiding van een maand, samen met vier andere agenten de persoonlijke bewaking van M. te hebben waargenomen gedurende enkele maanden voor de machtsvername door de taliban (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 11 juli 2023, p. 10-12).

Het administratief dossier bevat landeninformatie van www.rand.org over het curriculum dat kandidaat-ALP-agenten in Afghanistan gedurende 4 weken moeten doorlopen. Tijdens deze training wordt onder andere les gegeven over onderwerpen zoals recht (grondwet, strafrecht, ...) politie-procedures (handboeien, huiszoekingen, ...), *small unit tactics* (kleine wapens, hinderlagen, zelfverdediging), bescherming (EHBO, herkennen van mijnen en explosieven en *friendly forces*) en basisvaardigheden, met inbegrip van fysieke training. Vanaf 2014 werden ook mensenrechten en *community policing* als onderwerpen toegevoegd (AD, Stuk 6, Landeninformatie, RAND, Assessing the Ability of the Afghan Ministry of Interior Affairs to Support the Afghan Local Police, 2016, p. 73).

Verzoeker beweert in zijn middel met betrekking tot zijn opleiding tot agent bij de lokale politie voldoende duidelijke verklaringen te hebben afgelegd. In zijn middel herformuleert hij zijn verklaringen en vult hij deze aan. Uit het persoonlijk onderhoud was echter gebleken dat verzoeker geen duidelijk beeld heeft opgehangen van de inhoud van de opleiding die hij in Jalalabad zou hebben doorlopen. Verzoeker herhaalde telkenmale dat zij moesten sporten, de verschillende wapens moesten leren en leren schieten met kogels (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 11 juli 2023, p. 9). Zo verklaarde verzoeker het volgende: *"We hebben verschillende opleidingen gekregen. Zoals wapens schieten, over verschillende wapens leren. Sporten."* En *"(d)at is het"* (*Ibid.*). Daarnaast stelde verzoeker eerder laconiek ook nog andere dingen te hebben geleerd, zoals: *"We moesten altijd lief zijn en ons eigen land beschermen en dienen"* (*Ibid.*). Wanneer de *protection officer* poogde om informatie te bekomen over de meer theoretische aspecten van de opleiding, antwoordde verzoeker dat hij niets anders geleerd had dan *"(wij) moesten op onze buik moet liggen om kogels af te vuren. Of op de knie"* (*Ibid.*, p. 10). Wanneer er werd gevraagd meer details te geven over de fysieke training, stelde verzoeker dat hij moest *"Lopen. Push-ups en rennen en wanneer we moesten stoppen"* (*Ibid.*). De Raad stelt vast dat de door verzoeker weergegeven infantiele invulling sterk afwijkt van het curriculum dat in de landeninformatie beschreven staat. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen objectieve informatie aan waaruit zou blijken dat de inhoud van het curriculum van de politieacademie enkel lessen over wapens en schietoefeningen zou omvatten naast fysieke training, die dan op haar beurt beperkt is tot hardlopen en *push-ups*. Door in zijn middel te stellen dat zijn training slechts vier weken duurde omdat het voor de Afghaanse autoriteiten noodzakelijk was om snel zoveel mogelijk mensen te rekruteren, slaagt verzoeker er niet in aan te tonen dat hij een waarheidsgetrouw beeld heeft geschetst van de inhoud van deze opleiding.

Verzoeker legde een aantal documenten neer die zijn voorgehouden profiel van agent van de lokale politie zouden moeten ondersteunen (AD, stuk 5, Documenten, Badge vz ALP en Certificaten werk vz). Blijkens zijn middel meent verzoeker dat deze documenten een begin van bewijs uitmaken van zijn tewerkstelling. De Raad merkt vooreerst op dat geen originelen werden neergelegd, waardoor de authenticiteit van deze stukken, waaronder de ALP-badge, niet kan worden nagegaan. Vervolgens dient te worden gewezen op de landeninformatie waaruit blijkt dat de bewijswaarde van Afghaanse documenten in het algemeen uiterst beperkt is (AD, stuk 6, Landeninformatie, COI Focus Afghanistan, Corruptie- en documentfraude, 14 januari 2021). Verzoeker legde bovendien over de neergelegde documenten geen duidelijke verklaringen af, waardoor verder afbreuk wordt gedaan aan de bewijswaarde. Zo antwoordde verzoeker op de vraag om toelichting te verschaffen bij zijn werkbadge dat deze *"(...) uw naam, de naam van uw vader en andere gegevens"* bevat. Verzoeker verklaarde dat hij voor de lokale politie werkte (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 11 juli 2023, p. 8), terwijl het neergelegde getuigschrift in de hoofding (enkel) de nationale politie vermeldt (AD, stuk 5, Documenten, Certificaten werk vz). Nochtans had verzoeker uitdrukkelijk bevestigd dat de nationale en de lokale politie aparte opleidingen kregen (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud 11 juli 2023, p. 10). Verzoeker verklaarde over dit getuigschrift, dat afkomstig zou zijn van de sportopleider, dat hierin enkel zou staan dat hij goed heeft gesport (*Ibid.*, p. 16). Het stuk blijkt echter een getuigschrift te zijn waarin wordt bevestigd dat verzoeker met succes een opleiding zelfverdediging heeft afgerond, die werd gehouden van *"02.01.1400"* (= 22 maart 2021) tot *"01.02.1400"* (= 21 april 2021) en gegeven werd door ervaren opleiders van de politieacademie. Het gegeven dat verzoeker totaal niet in staat is correct weer te geven wat er op de stukken staat die hij zelf neerlegt ter ondersteuning van zijn relaas, doet ernstige vragen rijzen bij de authenticiteit van deze documenten en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden tewerkstelling bij de lokale politie. Uit de motieven van de beslissing blijkt trouwens duidelijk dat de commissaris-generaal de neergelegde documenten niet zonder meer als vals bestempeld omwille van de bestaande corruptie in Afghanistan, maar

zich in hoofdzaak op de weinig realistische verklaringen van verzoeker baseert om zijn tewerkstelling ongeloofwaardig te achten. De door verzoeker neergelegde foto, waarop hij samen met H. A. zou zijn afgebeeld, kan niet als een bewijs van zijn tewerkstelling worden aanzien (AD, stuk 5, Documenten, foto vz en H. A.). Er wordt immers een huiselijk tafereel afgebeeld waarop twee zittende mannen te zien zijn, die in een zetel een drankje nuttigen en één liggende man, die naar het scherm van zijn telefoon kijkt. Verzoeker toont niet aan dat het onredelijk is om weinig aannemelijk te achten dat de middelste persoon, die verder niet kan worden geïdentificeerd, de grote baas zou zijn van de lokale politie.

Met betrekking tot zijn functie en zijn takenpakket blijkt uit de notities van het persoonlijk onderhoud dat verzoeker aanvankelijk uitdrukkelijk ontkende dat hij als lijfwacht van M. werd ingezet nadat hij naar het district Dar-e-Nur werd gestuurd (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 11 juli 2023, p. 11). Vervolgens bevestigde verzoeker dat hij wél diens lijfwacht was (*ibid.*). Verzoeker zette uiteen dat zijn opdracht er in hoofdzaak uit bestond M. te bewaken en te beschermen en dat hij in geval van problemen in het dorp zijn district diende *“te beschermen, te verdedigen en veilig te stellen”* (*ibid.*). Deze verklaringen over zijn takenpakket zijn dermate vaag en weinig doorleefd, dat er geen enkel geloof aan kan worden gehecht. Door in zijn middel een aantal van zijn verklaringen betreffende de randvoorwaarden van zijn tewerkstelling (duur, verloning, bewapening) te herhalen, toont verzoeker niet aan dat hij een precieze beschrijving zou hebben gegeven van zijn takenpakket.

Verzoeker slaagt er niet in de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende het ongeloofwaardig karakter van verzoekers voorgehouden tewerkstelling aan het wankelen te brengen.

5.1.5. Verzoeker gaat in zijn middel nergens in op de overwegingen uit de bestreden beslissing betreffende de eventuele behoefte aan internationale bescherming in geval van terugkeer naar Afghanistan na een verblijf in het Westen. In zijn aanvullende nota van 18 maart 2024 bevestigt de commissaris-generaal dat *“(p)ersonen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan (...) evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan (kunnen) worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn”*, maar dat dit sterk afhangt van *“het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert”*. In de beslissing wordt evenwel aangestipt dat niet voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen en er steeds een individueel onderzoek vereist is. Bij dit onderzoek moet rekening worden gehouden met volgende risicobepalende omstandigheden: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar Afghanistan omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Verzoeker stelt ter terechtzitting dat hij reeds twee jaar in België verblijft en dat hij in België werkt. Middels een aanvullende nota, die door verzoeker ter terechtzitting wordt neergelegd, legt verzoeker een ongedateerde brief van C. T., floormanager van Kaasbrik NV, neer (Aanvullende nota verzoeker 28 maart 2024, bijlage 1). Uit deze brief blijkt dat verzoeker sedert 11 september 2023 als ‘opgooier’ werkt en gewaardeerd wordt door zijn baas. Hieruit kan evenwel niet worden afgeleid dat verzoeker in geval van terugkeer naar Afghanistan problemen zal kennen of in het oog springende gedragingen of uiterlijkheden vertoont die ervoor zorgen dat de re-integratie in de Afghaanse samenleving sterk zou worden bemoeilijkt. Hij toont ook niet aan dat zijn tewerkstelling en loutere deelname aan het maatschappelijke leven in België een toonbeeld zijn van westerse gedragingen die elders als normoverschrijding of als een uiting van een godsdienstige of politieke overtuiging zouden kunnen worden gepercipieerd. Het gegeven dat verzoeker alhier tewerkgesteld is en aldus probeert een nieuw leven op te bouwen, is zonder meer lovenswaardig en geeft blijk van een zekere flexibiliteit, maar houdt op zich niet in dat hij bepaalde westerse normen en waarden derwijze zou hebben verinnerlijkt dat hij zich bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan niet opnieuw aan de normen en waarden in de Afghaanse maatschappij zou kunnen aanpassen. De door verzoeker geuite vrees voor vervolging omwille van een (gepercipieerde) verwestering wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad stelt vast dat verzoeker als meerderjarige toekwam in België en thans iets meer dan twee jaar in België verblijft, hetgeen onmogelijk opweegt tegen zijn verblijf in zijn land van herkomst, waar hij gedurende meer dan 20 jaar heeft verbleven en zijn vormende jaren heeft doorgebracht. Verzoeker omschrijft zichzelf als een soennitisch moslim (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 13 juni 2022, persoonsgegevens). Verzoekers ouders, zussen, broer en zijn verloofde wonen allemaal nog in zijn dorp (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 11 juli 2023, p. 4) en hij onderhoudt met hen nog op frequente basis telefonisch contact met zijn familieleden in zijn land van herkomst (*ibid.*, p. 7). Verzoeker heeft geen opvallend profiel en de voorgehouden bindingen met de voormalige Afghaanse

overheid worden niet aannemelijk geacht. Verzoeker toont niet aan dat er sprake is van factoren waaruit een risico op vervolging omwille van (gepercipieerde) verwestering blijkt.

5.1.6. Wanneer, zoals *in casu*, geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas en verzoeker niet heeft aangetoond dat er een gegronde vrees voor vervolging bestaat omwille van (gepercipieerde) verwestering na een verblijf in Europa, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

5.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

5.2.1. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

5.2.2. Met betrekking tot de ‘ernstige schade’, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de vreemdelingenwet, worden geen concrete elementen aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

5.2.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, beroept op zijn vluchtrelaas, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij de voorgehouden tewerkstelling als agent van de lokale politie niet aannemelijk heeft gemaakt.

5.2.4. Verzoeker gaat in zijn middel in op de alarmerende socio-economische toestand in Afghanistan en de heersende voedselonzeekerheid, die hij illustreert aan de hand van persartikels die hij bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 2 en 3), en die volgens hem wel gelijkstaat met ‘ernstige schade’ in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet.

De terminologie uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU en is identiek aan de bewoordingen van artikel 3 van het EVRM. De vorm van ‘ernstige schade’ uit artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet dient dan ook te worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak inzake artikel 3 van het EVRM van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor. Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van opzettelijke gedragingen of omissies van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling. De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van een samenloop van allerhande objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

5.2.5. In haar aanvullende nota van 18 maart 2024 stelt de verwerende partij hierover, onder verwijzing naar meer recente landeninformatie, het volgende: “*Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor. Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazare Sharif, and Herat City van augustus 2020, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, securityrelated, and humanitarian developments van 4 november 2022 en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023 blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afghaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo’s of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Uit bovenstaande*

vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.”

Wat de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan betreft, wijst verzoeker op een informatie van het Wereldvoedselagentschap en Human Rights Watch uit 2022 waarin wordt gewezen op een risico op hongersnood. Ook als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker persartikels betreffende de dreigende hongersnood (Verzoekschrift, bijlagen 2-3). De verwerende partij betwist de moeilijke levensomstandigheden in Afghanistan niet, zo vervolgt verzoeker, maar er wordt gesteld dat dit niet binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet valt. Naar het oordeel van verzoeker is de humanitaire crisis wel degelijk het gevolg van het handelen van specifieke actoren. Hierbij wijst verzoeker op het gegeven dat bepaalde informatiebronnen, die belangrijk waren voor de productie van COI uit Afghanistan, gestopt zijn met hun publicaties waardoor er momenteel geen conclusies kunnen worden getrokken.

Verzoeker leidt uit de beperkte informatiebronnen af dat het beleid van de taliban wél in overwegende mate aan de basis zou liggen van de uiterst verontrustende socio-economische en humanitaire toestand in Afghanistan. Dit standpunt van verzoeker kan niet worden gevolgd aangezien er, zoals hierboven toegelicht, bij de huidige toestand vele factoren meespelen.

5.2.6. Verzoeker is een jongeman die in Afghanistan nog over een lokaal familiaal netwerk beschikt in Afghanistan (AD, stuk 4, Bijkomende informatie, Notities van het persoonlijk onderhoud, 11 juli 2023, p. 4). Verzoekers vader zou 8500 euro hebben betaald om zijn reis naar Europa via een Afgaanse smokkelaar te regelen (AD, stuk 7, Inventaris + documenten DVZ, Verklaring DVZ, 13 juni 2022, Aanvullende informatie). Bijgevolg lijkt verzoeker niet onvermogen te zijn en toont hij niet aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan in een situatie van extreme armoede zal terechtkomen.

5.2.7. Terloops stipt de Raad aan dat dit alles niet wegneemt dat een terugkeer naar Afghanistan aanleiding zou kunnen geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM omwille van de precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar. Zoals hierboven uiteengezet, valt deze mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM evenwel buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De eventuele schending van artikel 3 van het EVRM omwille van factoren die niet als ‘ernstige schade’ kunnen worden aangemerkt, dient alleszins grondig te worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.8. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

5.2.9. Verzoeker betoogt op basis van internetartikels, die hij als bijlagen bij zijn verzoekschrift voegt (Verzoekschrift, bijlagen 3 en 4), dat de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan zeer onstabiel blijft, onder andere omwille van interne conflicten binnen de taliban.

5.2.10. Verzoeker brengt zelf evenwel geen objectieve landenrapporten aan waaruit kan worden afgeleid dat er actueel in Afghanistan een situatie van wijdverspreid willekeurig geweld bestaat ingevolge een gewapend conflict.

De verwerende partij heeft in haar aanvullende nota van 18 maart 2024 de landeninformatie die in de bestreden beslissing werd aangewend, *geüpdatet*, waarbij onder andere de *EUAA Country Focus* van december 2023 werd toegevoegd. In de aanvullende nota wordt met betrekking tot de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, het volgende gesteld:

“Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022 en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal ‘armed clashes’, luchtaanvallen en incidenten met IED’s allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023. In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED’s maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. ‘Explosive remnants of war’ waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van ‘targeted killings’. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiiitische gemeenschap. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio’s, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen. ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023. ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging. De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio’s dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een

significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflictgerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.”

De Raad stelt vast dat verzoeker afkomstig is uit het district Dar-e-Nur in de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat Nangarhar een provincie was waar in de loop van 2021 en 2022 relatief veel gericht geweld plaatsvond (EUAA *Country Guidance* january 2023, p. 136-138). Dit gericht geweld werd vooral toegeschreven aan ISKP, het Haqqani-netwerk en de taliban. Het geweld vanwege de taliban waarnaar verzoeker in de bijlage bij zijn verzoekschrift verwijst en dat gericht is tegen de media, heeft eveneens een gericht karakter (Verzoekschrift, bijlage 4). In de *Country Guidance* wordt eveneens aangestipt dat er ook op beperkte schaal willekeurig geweld plaatsvond als *collateral damage* ingevolge de gerichte veiligheidsincidenten (*Ibid.*). Zoals wordt toegelicht, dient verzoeker, om in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, aannemelijk te maken dat er individuele elementen zijn die tot gevolg hebben dat hij een verhoogd risico vertoont op slachtofferschap van het in de provincie Nangarhar aanwezige (beperkte) willekeurige geweld.

Verzoeker heeft echter, als valide jongeman, geen persoonlijke omstandigheden aannemelijk gemaakt die voor hem het risico op slachtofferschap van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet zouden verhogen. Verzoeker betoogt in zijn middel dat dit nader dient te worden onderzocht, maar verzoeker dient in eerste instantie zelf indicaties aan te reiken die wijzen op een verhoogde kwetsbaarheid op dit punt.

6. Besluit

6.1. Er werd geen schending van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, noch van de artikelen 48/3, §2, 48/4, 48/5, 49/3 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de beslissing niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd of dat de commissaris-generaal onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan.

Het enig middel is ongegrond. Voor zover als nodig treedt de Raad de motieven van de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus bij en maakt deze tot de zijne.

6.2. Gelet op wat voorafgaat kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6.3. Er blijken ook geen essentiële elementen te ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Er werd niet aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet dan ook geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaken terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien augustus tweeduizend vierentwintig door:

F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

M. CLAESEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. CLAESEN

F. TAMBORIJN